

K. 513 / 1143
Nagy-Kőrös febr. 20. 1859.

Édes barátom!

Ezen bábból jövök. Kezrelem ^{mily} nagy nevet vettem a szavadra, s nem tudod elgondolni, igazán levelem olvasod-e, vagy valamely süldő-novellát. Pedig úgy van, én bábból jövök. Tied óta nem eseleredtem ilyet; hanem az este, midőn feleségem is Julcsa, a női keztüled hosszú nyáglődéséi után valaképen elindultak, s engem itthon hagyjak oly jó reményekkel, hogy legott lefeletem: Dévaj ördögöm, ki már régóta nem kiser, tett, az sugta fülembé, haika én is elmenek, s jelenlétemmel nagy „meglepés” csinálnék önkök. Az öket már jületeke perreben este immosodott: borova, skappan, fehé ing, fekete ruhák perá alatt elekerültek, s felőrá mulva, megcsinált garallér — bedugtam kezem a sánktörém ajtaján. Egyéb baj nem történt.

 Kärhorrant, hogy nem istan eddig: „kötés” barátság, got, mit, emlegem: hanem, ké, nem addig van az. Tü, dod-e, hogy rettenetesem megharagudtam volt. Hogy is ne? nekem ezt imi: „vis. et non correct.”? Ék serteés, ép oly nagy serteés, mint a „serteés”. S miután te eten, kedves k. annygy leveleire irkált plágiumot (mert a visálás is corrigálás az én megfűréségem) alkalmasint egy „level” skámba akartad tudni, feltektem magam „bau, hogy aréti sem írok, míg te nem: „bárha, mi” kép Falstaff Jankó Jólana, a hallgatás egy mérföl.” dig tartana. ” Strenise, hogy megjavultál: erután én sem sarrók semmi ránkort.

Ha neked az én „röliöskáporista” curám, melytől a magyar meggyöggül a német „képíroz” — nem teszik: arról édes barátom, nem sehesel. Gyözödjél meg, hogy a doktor „bau megvols a legjobb szándék: de ha a halálos beteg, nek fogai kihúrtá, megköppölyötte, megnyírta, megborotválta, eset is rágott rajta és még sem hannál: mit sehes ő ar,

201. Írívét nem oltoghatja senki, legfölebb tudományára lehet panaszn, hogy „nicht ausreichend“.

It. fordításai illetőleg: Martincék úrnak igazán lehetett a köveit irányában: de ez eferre aligka áll bölcs mondata. Na az ember azt várja, míg valaki tirta elvona harafiságból, a hírság ez öirés legkisebb árnyéka nélkül lesz valamely áldorlatot: úgy hittem, ez Joka' lex. Jobb az ily alkalmas, mely nálunk úgy is ritka, nem borsárami el. A „kompania“ ellen sem lehet nagy panaszod: mert hirtet ki? ha azol sem. Egy kesső, a foem. genusból, elmaradhatott vol,, na: de ott lesz a bírálás; bizony nem fogadunk el férzemunkat. A többi olyan, hogy nem lehet kifogást elleni.

En, mondram már, legintabb azért elegyültem bele, hogy legyen elfogalva valamivel. Kerteg az is nagyok. A nyáreji alomba keritem, s egy pár felvonást veszkora lenagyolok. De minő munka ez! $\frac{3}{4}$ rére ré, melyet magyarul hafonlóval kellene, totrol totta vintaadni; ki az angolnak szörvívésé, főnövséget, s a magyar stavar' hirtadalmának is, meri, az átlajja, mily nehéz munka ez, kivalt ha a nyelvet nem akarjuk kerékbe tömni. Eddigi dol, gorarombau vannak sikerült helyek: bár néha csak, neu ártághatlan bökkenőkre találol.

Hogy az akadémiai hitórán örvendek, ismervé te, ged, teljesén elhiszem. Bár én inkább örvendek annak. De, baráram, hídd el, jobb szerencsem volna, ha nem tirté, nik. Ismered állapotomat, te legjobban mindenké körs, s ez meggyörhet, hogy nem képmutatásból bennélek - Iti mondani a festőnek: Jess! midin eszesjénet már csat nyele van kerékben. - Elig evöl. - De mégsem lehettem,

hogy keressen vizkutatásait. Vannak emberek, a kik vagy ki-
maradva, vagy szerencsét nem eléggé méltányos kitűn-
tevést nyerve, most kigyót békán kiáltanak az akadémi-
ára — melynek denique is jobb lehetnie, mint megfűteni —
exet azt mondának, az ő érdekükben demonstráltak, s ta-
karodásának nevével. Majok politikai demonstratio-
nak vehetnék; sával minden egyébnek, mint a mi való-
ban fogna lenni: seregy vizsavonulásnak azon helyről,
melybe nincs reményem beléröhesni. Meglehet azonban,
hogy lemondás nélkül is élvezem kellemet, ha érdeke-
sem egy év alatt el nem térül; pedig ez inkább hírem,
mint az ellenkező. Szándékom az nem hanyagolni el,
sőt ipartudni fogok e „conditio sine qua non” teljesíteni:
de arret, meglehet, semmire sem boldogulok.

Nem voltam bix' en, barátom, se Perren, sem Schol.
Nagyon próbái életem folytatás, nem mintha ijel-nappal
dolgozaim, de husa vagyok, munka nélkül is fáradt,
s pihenni jól esik. Ott óta felhagyam a járkalással — a für-
deléssel már régebben — mindegy, akár így, akár amúgy. Nem
mondhatnám, hogy rosszabbul vagyok, sőt annyira megfűt-
tam már bajomat, hogy, mámba se veszem; s emjibem
jobb járulé helyresem.

Szennediszikes híveimből sajnálom, de dacára a ro-
gás fikerülti curámat, nem mondok le a reményről hogy
a krónikus nyavalya idővel felidülmi fog. Adja isten,
kedves barátom. Esőkövi helyresem a kedves kórmentesség,
se pedig fogadd h'ér öleléstemet! —

igaz barátod
Arany Sándor

X